

Xénia, az alkatod miatt nehéz szerepet kapj, Anita, a korod miatt nem tudunk szerepet adni.

Ja, hogy ez szakmai érvelés volt? Akkor izgalmas harminc éves szakmai múltja lehet a főrendezőnek. S az igazgatónak, a nem tudom pontosan mennyi év, ha ennyire futotta érvként.

Szóval szomorú vagyok.

Valahogy nehéz ezek után hinnem ilyesmikben, idézem :

„Meggyőződéssel hiszem ugyanis, hogy a színház alkotás. Az alkotás pedig megmérettetés. Számomra ezért borzalmasan fontos azoknak a szakmai véleménye, akik már megmérettettek. Akik mögött teljesítmény van, ha úgy tetszik, hát életmű.” – ismerősek ezek a sorok, kedves főrendező úr? Ön mondotta ugyanis.

Hááát... nem is tudom... ezek szerint Xénia és Anita művésznők mégsem tettek le annyit a nagy бүdös szakmai közösbe, hogy ebbe a mércébe beleférjenek. Pedig dolgoztak itt. Eleget, azért tudom, mert álltam velük párszor a színpadon. És tudja mit, főrendező úr. Jó volt velük ott.

Huh, a Géza most nemcsak szomorú, hanem ellenség is. Idézek :

„A csalódás szó erős. Inkább olyasmi akadt, ami elgondolkodtatott. Ugyanis azt érzékelem, hogy a színház körül – a színházi szatelitemberek körében – kialakult az ellendrukkerek nem túl nagy csapata... Azért nem mondanék neveket, mert félek, hogy kihagynék valakit, és az illető hátha megsértődik... „ – ez is ismerős, főrendező úr? ÚJSZÓ interjúból ollóztam, utólagos engedelmevel.

Nos, nyugodtan nevesíthetett volna engem, nem sértődtem volna meg. Mások nevében nem beszélhetek.

Az a nagy бүdös helyzet ugyanis, hogy ez a két, immáron kirúgott emberke, többet tett le itt a színházért, mint Ön, kedves főrendező úr. Mégis Ön nyilatkozik így, idézem :

„Azt szintén tudni kell, hogy nálunk öt-hat éve nem emeltek pénzügyi keretet, elvonások viszont voltak. „ – UJSZÓ interjú biza.

A kedves főrendező úr öt-hat éve mit is csinált, lássuk csak –

Gádor Béla–Tasnádi István: Othello Gyulaházán (2008)

Cooney–Chapman: Kölcsonlakás (2008)

Ionesco: Különóra (2008)

Buchan–Hitchcock: 39 lépcső (2009)

Cooney–Hilton: Négyesikrek (2009)

Boccaccio: Dekameron (2009)

Lloyd-Croft: Hallo, hallo! (2010)

Ezeket rendezte, nem tudom hol, nem itt, az biztos. Hát akkor talán ne tessék úgy nyilatkozni, hogy a „nálunk” nem emeltek öt-hat éve... mert nem tetszett „nálunk” lenni!

Na, de most itt tetszik lenni, és milyen fura, az igazgató úrnak, aki tíz éve koptatja már a székét az irodában, hirtelen nem kell ez a két ember. Mindenesetre elgondolkodtató.

S ha a direktor úr tényleg nem tesz különbséget felvidéki és magyarországi színészek között, idézem az igazgató urat, s folytatom mondandómat :

„A tehetség élvez elsőbbséget. Nem szeretek különbséget tenni szlovákiai és magyarországi színész között.” parameter.sk interjú. Szóval, ha nem tesz különbséget, akkor szerény meglátásom szerint elkövet egy hibát. A felvidéki magyar színházat, mint eszmei értéket öli meg. Márpedig ez felvidéki magyar színház, amit egy felvidéki magyar ember igazgat. Csak épp a felvidéki értékek halnak meg, ha határon túliságunkat megtagadjuk, akár oly formán, hogy nem teszünk különbséget... mert van. Igenis van. Akár tetszik ez egyeseknek, akár nem. Mert igenis van felvidéki magyar értelmiség, felvidéki magyar rendező, felvidéki magyar színész, felvidéki magyar író, felvidéki magyar dramaturg.

És van budapesti vendégszínész.

Ennyi.

Itt vendég.

Jelen pillanatban főfasz. Hogy egy kollégámat idézzem, aki budapesti színész, „elég sajnós”.

De ahhoz perpill elég szava van – az igazgató úr jóváhagyásával persze – hogy kirúgjanak két felvidéki magyar színészt, és a következő évadot ne a kicsinyke társulatra, hanem a budapesti emberkére építsék.

Ja, és ahhoz is elég szava van, hogy a megmaradt szerencsétleneket, akiket éppenséggel most nem rúgtak ki, sakkban tarthassa... mégis, hova mehetnének? Hát tessék behódolni és pofád kussban.

Szóval szomorú vagyok elvtársak. És profi színész. Magyarán becsületesen lejátszom a fennmaradt két III.Richard előadásomat, és szomorúan távozom. Mint a két kirúgott színésznő. S maradok abban a reményben, hogy az embereket egy színházban nem mint húst kezelik majd, hanem mint érző, alkotó embert. Mert így bizony csak másokombinát ez az egész.

Benkő Géza